

ՎԵՅԱԳԱՐ ՀԱՅՐԱՊԵՏԻՆ ՊԱՏԳԱՄԸ ՈՐ ՈՒՆԻՑԻ ԱԿԱՆՋՍ... ԼՈՒԻՑԷ

(Պատեաճ Կրկնիկի կաթողիկոսարանի ժողովրդային լսարանին մէջ, Հոգ. Տ. Տաճատ Վրդ.ի «Հայ Եկեղեցւոյ գերը գաղութներու պահպանման մէջ» ներքին շուրջ քրտած բանախօսութեանն յետոյ):

Վրկերէք, որուն ներքը շատ կարեւոր մի ներք էր. նա այժմեական մի ներք էր, վասնզի ուղղակի կապ ունի մեր առօրեայ կեանքի հետ:

Ի՞նչքա՞նք պէտք է լաւ իմանաք որ, մեր անցեալի գոյութիւնը ուղղակի կախում ունի Հայ եկեղեցու գոյութիւնից: Երբ հեռացել ենք նրանից, կորել ենք ընդ միշտ, ինչ որ պատմութիւնը ցոյց է տալիս մեզից: Ո՞ր որ այս իրողութիւնը չի հասկանում, նա պատմութեան, Հայոց Պատմութեան լիովին հասկացողութիւնից զուրկ է:

Սխալ չպէտք է հասկանաք. մենք նպատակ չունինք յազգայն կրօնական վէճեր, և կամ զրգուել այս կամ այն հատուածին, որ կրկնուեն այն երեւութեանքը՝ որոնք գործադրուել են համայնք համայնքի դէմ հանելու կամ քննադատելու. գրանք հաւասարապէս դատապարտելի երեւութեանք են:

Կը յարգենք ու կը սիրենք մեր Աւետարանական և կաթողիկոսական երգչերին, բայց կը մնանք Հայաստանեայց Եկեղեցու հարազատ զաւակներ: Գործածակցութիւն կարող ենք ստեղծել նրանց հետ բարեւորակամ, ազգային նպատակներ չունել. բայց դա չի նշանակում, որ պէտք է հրատարակել մեր եկեղեցու բժշկութեանը ֆրեյմուտական ոգին շատ լայն, վեճ և բարձր ոգի է. ուրեմն և կարելի է այդ ոգիով համագործակցութիւն ստեղծել համայնքերի մէջ: Բայց երբ մեր վատարութիւնը ի շարն է գործածում, և իրենց եկեղեցու հաշտն միտինարութեան գիւմեն և հետամուտ լինին «Նկամուտներ որոսով» կ'ազդարարենք նրանց պէտք եղածը:

Մեզ կ'ազդարարենք ներքին իրեւոյթի է որ մի եկեղեցի չի կեղեցու մէջ միտինարութիւն կատարելու. յի դէմ է Գրեյմուտական ոգուն և բարձր որ հետեւաբար բողոքում ենք եկեղեցի եկեղեցու միտինարութեան կատարելու գաղափարին դէմ: Տարբարողութեամբ այդ կատարելու է անցեալում. ոչնչով է զարքել Հայ ժողովուրդի և Հայ Եկեղեցու մէջ օտար, եկեղեցիները միտինարական գործը: Մեր հոգու բողոք-գործութեամբ բողոքում ենք Հայ ժողովուրդի և Հայաստանեայց եկեղեցու զաւակները մէջ կատարելու օտար միտինարական գործունեութիւնները դէմ (ծափեր): Պէտք է վերջ գտնի այդ տակը երեւոյթի, մտքերը պղտորել, եղբայրական վեճ և ատեղութիւններ ստեղծել... Օգնութիւնը պէտք է կատարուի եղբայրական սիրոյ վրայ, և ոչ գործի բերելու բողոքական կամ կաթողիկոսական Հին Եկեղեցու մէջ փոխադարձ օգնութիւնը այս հիմունքներով է կատարուած, որից բաղմամբիւ փաստեր ունինք:

Եթէ իմանամ որ իմ վարքապետները մէկը կամ մեկը գնացել է ուրիշ եկեղեցու և համայնքի մէջ, կամ ներքին օգնութիւնը ծառայելու է և աշխատել որսալու կամ մարդ գարձի բերելու մտքով, ես խիստ կերպով կը յանդուանեմ նրան պարտաւելով այդպիսի հակաբրիտանական ձեռնարկը: Բա՛ւ լինի քաջալերել թոյր եկեղեցիներին և համայնքներին մէջ կատարել այդպիսի գործ. դա կը նշանակէր ամենամեծ անհասկացողութիւն:

Տարբարողութեամբ, այդպիսի գէպեր շատ են պատահել անցեալում: Ի հարկէ, չեն պակասել և իսկական, եղբայրական օգնութիւններ, որ մենք շատ գնահատում ենք: Նախանցեալ պատերազմի ժամանակ ամերիկացիներին հասցրած օգնութիւնը հազարեակոր կեանքեր փրկել: Այդպէս նաև ուրիշներին կողմից, որի համար երախտապարտ ենք:

Կ'ուզենք մեր միտքը աւելի պարզել, որ սխալ չհասկանաք և սխալ չհասկացուիք: Անցեալից մեզ հասած իրողութիւն է, որ ունինք կաթողիկոսական և Աւետարանական եկեղեցիներին պատկանող Հայ համայնքներ. անցեալ վէճերին զառնալու հարկ չունինք, և եթէ զառնալու լինինք մի միայն պատմական լուսաբանութեան նորա հետ կապուած: Նորք մեր եղբայրներն են լեղուով, արևելով, անցեալ պատմութեամբ և ապագայ յոյսերով մեծագոյն յուսով: Մենք յարգում ենք խղճի և զաղափարի աղատութիւնը. փոխադարձ յարգանքն է ուղիղ ճանա-

պարն: Կ'ուզենք յարգել, բայց և յարգուել:

Հայաստանեայց առաքելական եկեղեցին քրիստոնէական է, ոչ միայն իւր բերած հոգեւոր փրկութեան պաղափարներով, լուսաւորչական իւր գործունեութեամբ, իւր թուր համեմատ առաւել նահատակութեամբ, այլ և մեր ԱԶԳԱՅԻՆ ԵԿԵՂԵՑԻՆ է, պահպան ճշմարտապէս մեր Վարդապետ գոյութեան, ապարդգ անցեալի հուղման մէջ:

Եթէ այստեղ գտնուում են Այնթապցիները և կեսարիցիները, նոքա կ'իմանան որ ինչպիսի մեծ դեր է կատարել Հայ Եկեղեցին իրենց կեանքի մէջ: Այդ քաղաքներին մեր հարեակիցները ոչ մի ձեռով կարողացած են պահել Հայ լեզուն, բայց կարող եմ ստել որ նոքա մեզ չպիտի ու մեզինք աւելի Հայ են մնացել, որովհետեւ հաւատարմ են մնացել Ազգային Եկեղեցուն: Գնացէ՛ք Մայր Աթոռ Ս. Եջմիածին, գնացէ՛ք մանաւանդ Երուսաղէմ և կը տեսնէք որ ամենախիանազին զգեստներն ու նուէրները մեր կեանքից հայրենակիցներն են նստիլու: Երբանով ուղղում եմ ստել որ Եկեղեցին, Հայաստանեայց Եկեղեցին մի մեծ նախնախնամական դեր է կատարել Հայ Ազգի պահպանման գործի մէջ: Տեղեք ուրեմն, օրերի՛ք, կորցրել ենք մեր լեզուն մեր շատ ապագաներին մէջ: Կորցրել ենք մեր պետականութիւնը. նոյն իսկ հետո մեր հայրենիքից, բայց Հայ ենք մնացել շնորհիւ Հայաստանեայց Եկեղեցու փրկարար գերբին (Երկար ծափահարութիւններ):

Պէտք է լաւ իմանաք. մեր Հայաստանեայց Եկեղեցին է մեր լեզուն ու զգեստաւորութիւնը պարզեւել մեզ. նա տուել է Հայուն՝ Հայրենի Ս. Գրքերը. նրան կը պարտինք մեր փառաւորութեամբ: Ոչ Բողոքականութիւնն է ոչ հռոմեական Եկեղեցին են գաղափարակաւ մեր ժողովուրդը քսան գարեք. այդ արեւ է Հայաստանեայց Եկեղեցին. և մեր պատմութեան բոլոր մեծ մարդիկը մենք կը պարտինք Հայաստանեայց Եկեղեցու շունչին որ հասցուցեր է նրանք: Մենք պէտք է հպարտ լինինք նրան զաւակները լինելով (Բուռն ծափեր): Հայ Բողոքականներն ու կաթողիկոսները մեր ազգակիցներն են, մեր եղբայրները, բայց Հայաստանեայց եկեղեցու զաւակներն սիրտը պէտք է բարախէ՛ մեր Մայր պատմական և զարեւոր Եկեղեցու համար, որ Հայն ամենամեծ ստեղծագործութիւնն է ծագմամբ, զարգացմամբ և յարատեւութեամբ կապուած Հայ ժողովուրդի կեանքի հետ: Մենք կարող պիտի գտանք մեզ, որ այդ Եկեղեցու զաւակներն ենք (Բուռն ծափեր), սակայն նրանք չեն Հայ Եկեղեցին. նաև մատակարարել է հոգեւոր փրկութիւնը լաւա-

գոյն. գրանով չենք ուղղում սակ որ «արտաքու Հայ Եկեղեցու չէք փրկութիւն», ինչպէս կաթողիկոսներն են հաւատարմ Հռոմեական եկեղեցու համար: Այլ թէ՛ Հայ Եկեղեցին Ազգային տեսակետից իւր ունեցած բոլոր առաւելութիւններին հետ իւր զաւակներին կարող է ցոյց տալ հոգեւոր փրկութեան ճամբան որ Աւետարանի սկզբունքներն են, որ մեր Փրկիչ Յիսուս Իր ըրտոտի կեանքն ու վարքապետութիւնն է:

Ինչպէս այսօրուայ դատախօսութեամբ պարզուց, Հայոց Եկեղեցուց հեռանալով մեր գաղութները մի քանիսը կորած են ընդ միշտ: Կորած են թէ՛ Հայոց Եկեղեցու և թէ՛ մեր ազգի համար: Այդ երեւոյթի ամենահետաքրքրական մի օրինակն է Նախիջևանի Հայութեան մի հատուածի պատմութիւնը, որոնք յատկապէս Տոմինիկեաններն քարոզութեամբ և Հռոմեական միտինարներին ջանքերով բաժանուցին Հայ Եկեղեցուց և առանձին եպիսկոպոսութիւն կազմեցին: Արդիւնքն այն եղաւ որ երբ ներքին օրերն էին պարսկական հարստահարութեանց, հայաժանքի և բռնաճակատի հետեւանքով թուրքացան և անկարող եղան իրենց Հայութիւնն ու հաւատքը պահպանելու և աւաղ, ստիպուած եղան կարեւորագոյն մասով մանախոսական կրթուն ընդունելու և բողոքովին կորան մեզ համար: Հին Նախիջևանի շքանում գիւղեր կ'այս օրոնք պահել են զեւ իրենց Հայկ-գիմադիքը, Հայոց արտախոսութիւնը: մեզ հետ իրենք ևս գիտեն որ իրենց նախնիքը Հայ են եղել: Ահա Ունիթորական շարժման չոր հետեւանքները մեզ կ'աւտին: Ահա իսխոնարներին և հայ լատինամոզներին աշխատութեամբ, նոյն իսկ բուն հայրենիքում, կորան մեզ համար:

Նոյն տխուր երեւոյթը տեսնում ենք և Լեւոստանի Հայ գաղութի մօտ: Մի լաւ կազմակերպուած բարգաւաճ և զորաւոր գաղութ, ոչ միայն կրթական, այլ և դատաւարական ազատութիւն էր ձեռք բերել: Իրանց դատը իրենք էին ստանում, բայց պատժաւ որ ինք — Նիկոլ եպիսկոպոս էր փառախոսութեամբ զաւաճանց Հայ Եկեղեցուն և յատկապէս Յիսուսեան կարգի կրթութեանը ձեռքով յաղողեցաւ վերջի վերջոյ այս պատուական գաղութը բաժանել Հայ Եկեղեցուց, ու գրանք եւս կորան թէ՛ Հայոց Եկեղեցու և թէ՛ Հայ Ազգի համար: Մինչդեռ նոյն պարմաններում աւելի փոքրաթիւ գաղութներ ինչպէս Սուււոյի Հայերն են, պահելով Մայրենի Եկեղեցին, բայց կորսնցնելով լեզուն և հայկական շատ առանձնապատկերներ, այսօր էլ Հայ են և Հայաստանեայց Եկեղեցու զաւակ:

Երբորք անգամ կրկնում ենք, եւ խնդրում որ սխալ չը հասկանաք մենք չենք ուղղում իրեւոյթը: Հայ Բողոքականներին և կաթողիկոսներին, նրանք մեր եղբայրներ են. ոչ մի խղճով և վեճ չունինք նրանց հետ. այլ պատմական իրողութիւնները նկատի ունինք և մեր Հայրենի թողած թանկալին ժառանգութեան հաւատով և գիտակցական գնահատութիւնը կ'ուզենք շեշտել:

Ուստի մեր զաւակներին յորդորում ենք սիրել իրենց Մայր Եկեղեցին: Յարգե՛ք գիմադիներին համոզուած ու եկեղեցին, բայց մեր Հայ Դաւանութիւնն էլ չեղէ: Եւ տեղի չը տալ. լաւ պէտք է հասկանաք որ Հայ Եկեղեցին է մեր գոյութեան պահպանող եղբի նախ մեզ միտինարակ, նա է մեզ հոգեւոր ծնել և դատախարակել, տառապել է մեր ժողովուրդի հետ, և նահատակուել. և քամել է իւր զաւակներին հետ վտին և տառապանքի բաժակը մինչեւ մրտաբեր: Օրհնեալ լինիք ամէնքդ. ամէնք:

ԳԱՐԵԳԻՆ Ա. ԿԱԹՈՂԻԿՈՍ ԿՐԻՍԿԻՈՅ

ՀԱՅԱՍՏԱՆԵԱՆ ԳՐԱԿԱՆՈՒԹԻՒՆ

ՈՐ Դ Ի Ա Բ Ա Ր

Գամ ան զեղեր, գերիւր ընկնեմ որդիբարձր Հեռու, հեռու՝ ճամբաներից հենց նոր եկած, Թողած հեռուում հող ու Լուսը, արեւն օտար Եւ թշնամու զաղաքները ամայացած:

Անցայ հեռու ամի հայրենի, հասայ Պեռլին, Կ'երթամ կրկին մինչեւ անգամ ծայրն աշխարհի, Որ ոչ մի թուրքալ էլ չնստի զո լեռներին, Որ ճակատը պայծառ մնայ Մասիս սարի:

Գամ այս գեղեր, գերիւր ընկնեմ սիրակաբոս, Գամ, հող զառնամ, փարեւն զո զով զով սարերին, Ամպին հասած, բարձրիկ աշխարհի ամ արեւտ, Գամ, երբ զառնամ զո մեծ տօնի ճոխ սեղանին:

ՎԱՀԱՆ ԳԻՊԻՈՐԵԱՆ

